

ပြန် ၁၁၁၁

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

အချစ်ချင်းတော့ ပြိုင်ချင်တယ်

L၈၉

အခန်း (၁)

တီတီတာတာရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အလောတကြီးနိုင်စွာ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းနေမိပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နေမာလွင်နှင့် ချိန်းထားတဲ့ အချိန်က နီးကပ်နေ၍ နောက်ကျမှာ လည်း စိုးရိမ် ဖြစ်နေသည်။ ။ နေမာက အချိန်တိကျသူ။ လုပ်ငန်းလုပ်ရာတွင် လည်း စေ့စပ်သေချာသည်။ ။ တီတီတာတာက နေမာအလုပ်ဝင်နေတဲ့ ချောင်းသာကမ်းခြေမှာ အသစ်ဖွင့်မယ့် ဟိုတယ်ကောင်းကင်ပြာ မှာ အလုပ်လျှောက်ရန် နေမာ့ဆီက အချက်အလက်တွေသိရန် ချိန်းထား၏။ တီတီတာတာ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ နေမာက အချိန်အရမ်းတိကျသည်။ ။ တီတီတာတာကို တမျှော်မျှော်နဲ့ ဒေါသတွေဖြစ်နေတတ်ပြီ။ သူမ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ရှစ်ထပ် တိုက်ကြီးရဲ့ ဓာတ်လှေကားဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သူမ ရောက်သွားတဲ့ အချိန်တွင် ဓာတ်လှေကား တံခါးက ပိတ်တော့မည်ဖြစ်၍ သူမ အလောတကြီး ပိတ်တော့မည့် ဓာတ်လှေကားတံခါးကို အတင်း ဆွဲဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

“အမေ”

“ဟင်”

“သရဲ သရဲ”

အလင်းထဲကနေ ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်သဖြင့် သူမ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားကာ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ အနက်ရောင် မဲမဲရှည်ရှည်သဏ္ဍာန်

က တီတီတော့ ရှေ့မှာ ဘွားခနဲလှည့်ပစ်လိုက်ပြီး အပြင် သို့ ပြန်ထွက်မည် အပြုတွင် ဓာတ်လှေကားကြီးက တံခါးပိတ်ပြီး အပေါ်သို့တက်သွား တော့သည်။ ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ လူကလည်း မရှိ။ တီတီတာက ခြောက်ထပ်အထိ တက်ရမှာ ပါ။ တီတီတာကို သရဲခြောက်တာပဲဖြစ်မည်။ ဓာတ်လှေကားကြီးကလည်း ဘယ်အထပ်မှ မရပ်ဘဲ ဆက်ပြီးတက်နေ၍ တီတီတာတာ ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာရ၏။ မဲမဲရှည်ရှည်ကြီးက ဓာတ်လှေကားထဲမှာ တီတီ တာတာနှင့် အတူတူရှိနေကြောင်း စိတ်က သိနေသည်။ ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ သူမ ကလွဲပြီး လှုပ်ရှားသွားလာမှုမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ဓာတ်လှေကားကြီးက ဆက်၍ တက်နေသည်။ ။

“တို့ကို သရဲခြောက်တာပဲနေမယ်၊ မကြည့်ရဲတော့ဘူး၊ ဘုရား ဘုရား သံဗုဒ္ဓေ”

စိတ်ထဲမှာ အမှတ်ရလာတဲ့ ဘုရားစာတွေကို အမှားမှားအယွင်းယွင်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရွတ်ဖတ်နေမိသည်။ ။ အမလေး ဇောချွေးတွေတောင် ပြန် လာပြီ။ မဲမဲကြီးက ရှိသေးတယ်။ ဘုရားစာတွေ ရွတ်တာတောင် ပျောက်မသွားပါလား။ ဘာကြီးလဲ သူမ စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကာ ခူးတွေ ပင် တုန်လာရသည်။ ။ သောဘဂဝါ။ ဓာတ်လှေကားထဲ စွပ်ဝ င်လာမိတာ မှားပြီထင်တယ်။ သူမနောက် မှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးရှိ နေတာ သေချာသည်။ ။ တီတီတာတာက သေသေချာချာလည်း မကြည့်ရဲ ပေ။ ဘုရားစာတွေကို အမှားမှားအယွင်းယွင်း ရွတ်နေမိကာ ဓာတ်လှေ ကားကြီး တက်သွားရာသို့ အထိတ် တလန့်နှင့် လိုက်သွားရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလင်းရောင်က လင်း လာပြီး ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို မသိမသာ မျက်လုံးလေးစွေပြီး ကြည့်မိသ ည်။ ။

“ဟင်”

တီတီတာတာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး အင်အားချိနဲ့ စွာ
ဓာတ်လှေကားကြီးရဲ့ နံရံမှာ မှီရင်း မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးကို သေသေ
ချာချာကြည့်မိမှ အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် စတိုင်အပြည့်နှင့်
လူတစ်ယောက်ရပ်နေတာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ။ တော်တော်
နေနိုင်တဲ့ လူပဲ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဒီလောက်အထိ ကြောက်လ
နံ့ပြီး သေမတတ်ဖြစ်နေတာတောင် သူနှင့်မဆိုင်သလိုဘဲ ငြိမ်သက်နေ
သည်။ ။ တီတီတာတာ ဒေါသဖြစ်သွားကာ ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရ
ပ်မိ၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် သူ့ကိုသရဲထင်ပြီး သရဲဟု အော်လိုက်မိတာပင် အ
ရမ်းကို အားနာသွားရသည်။ ။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံအနက်ရောင်ကို
သေသပ်ကျနစွာ စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည် တီတီတာ
တာ ထက် နည်းနည်းပဲ ကြီးမည်ဖြစ်ပြီး ခန့်ညားချောမောနုဖပ်နေသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ သည်။ ။ နုဖပ်ဝင်းစိုနေတဲ့ အသားအရေ၊
စိုရဲနီစွေးစွေး နှုတ်ခမ်းရယ်၊ နှာတံစင်းစင်းတွေရယ်၊ လူကြီးလူကောင်း
ဆန်စွာ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် ချောမောနေသည်။ ။

“ရှင် လူဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလောက်အထိ
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေတာမြင် လျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အသံမပေးရတာလဲ
”

သူက တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ မျက်နှာ
ထားတည်တည်ကြီးနှင့် ရပ်နေသဖြင့် တီတီတာတာ ပို၍ ပင်
ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့ကိုကြည့်မိသည်။ ။

“ဒီမှာ ”

“ကျီ”

“ဟင်”

ဓာတ်လှေကားကြီးက ခြောက်ထပ်မြောက်တွင် ရပ်သွားပြီး တံခါးဖွင့်သည် နှင့် သူထွက်သွား သည် ။ တီတီတာတာလည်း ထွက်ရမှာ ပဲ။ သူနှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ ခြောက်ထပ်ကိုသွားမည့်သူပဲ ဖြစ်နေ ၏။ စမတ်ကျစွာ လျှောက်လှမ်းသွားနေသော သူ့ကို ငေးမောကြည့်မိရင်း ဓာတ်လှေကားထဲကနေ အပြင်ထွက်ဖို့ ကို တီတီတာတာ မေ့လျော့နေသည် ။

“တီ”

“ဟင်”

“အမယ်လေး”

ဓာတ်လှေကားကြီးက တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ဆက်တက်တော့မည်ပြုတော့မှ တီတီတာတာ အသိ ဝင် လာပြီး ခလုတ်ကိုပြန်နှိပ်ကာ တံခါးကိုပြန်ဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်ရသည် ။

“ဟွန်း ဘယ်လိုလူလဲ၊ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတာထင်တယ်၊ တို့ကိုများ အဖက်မတန် သလိုနဲ့ ”

သူ့မျက်နှာကြီးက တည်တည်ကြီးနှင့် တီတီတာတာပြောနေတာကိုပင် အရေးမစိုက် တုံ့ပြန် ပြောဆိုခြင်းလည်း မရှိ အတက်မတန်သလို တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ တံခါးပွင့်သွားတော့ ခပ်တည် တည်ပဲ ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို ယဉ်ကျေးမှုမရှိလိုက်တာဟု မကျေမနပ် ပွစိပွစိ ပြောပစ်လိုက်သည် ။ တီတီတာတာကလည်း တီတီတာတာပဲ။ ဓာတ်လှေကားထဲ ပြာယာခတ်ကာ အလောတကြီးဝင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာမကြည့်ဘဲ သရဲဟု အော်နေသည် ။ ဘုရားစာတွေကို ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ နှင့် ရွတ်နေ၏။ ရယ်ချင်လိုက်တာ ဒီလူတော့ တီတီ

တာတာ့ကို ကြိတ်ပြီး ဒေါသတွေဖြစ်နေမှာ ပဲ။ သူ ထွက်သွားတဲ့ ဘက်သို့ သူပျောက်သွားတဲ့ အထိ တီတီတာတာ ရပ်ကြည့်နေမိသည် ။

“ဟောတော့ တီ သွားရမယ့်ဘက်က ဟိုဘက်ပဲ၊ နေမာတော့ စောင့်နေတော့မယ်၊ အချိန် တောင် လွန်နေပြီပဲ”

နေမာနှင့် ချိန်းထားတာကို မေ့လျော့ပြီး ဟိုလူနောက် လိုက်ကြည့်မိနေသည် ။ နေမာတော့ ဒေါကန်နေလောက်ပြီ။ အချိန်တိကျတဲ့ နေမာက သူမစောင့်နေရလျှင် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက် တတ်သူ။ တကယ်တော့ တီတီတာတာက ချောင်းသာကမ်းခြေမှာ အသစ်ဖွင့်လှစ်မည့် ဟိုတယ် ကောင်းကင်ပြာမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် လျှောက်ထားပြီဖြစ်၍ လက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော သူငယ်ချင်းနေမာနှင့်တွေ့ရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

“နေမာတော့ ဒေါကန်နေလောက်ပြီ၊ ပြဿနာပဲ၊ ဒီလူကြောင့်၊ ဟွန်း... ဘယ်လိုလူမှန်း တောင်မသိပါဘူး”

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တွေကို တွေးမိတိုင်း တီတီတာတာ ရယ်ချင်နေသည် ။ စပ်ဖြဖြ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဝင်လာတဲ့ တီတီတာတာကို တွေ့ရတော့ နေမာ နှုတ်ခမ်း စုစုနှင့် ကြည့်၏။ တီတီတာတာ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လာရတာလဲ တီ၊ နင် နောက်ကျနေလို့ ငါစိတ်ဆိုးနေတာနော်၊ စောင့်ရတဲ့ အလုပ်ကို မကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ငါက အချိန်တိကျမှ ”

နေရာကနေ မျက်နှာစူတင်းတင်းလေးနှင့် နေမာက ရန်ထောင်နေသည် ။

“တီ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“တီနော် နင့်ကို ဒေါသထွက် လာပြီ၊ ဘာတွေ ဒီလောက်အထိ သဘောကျနေရတာလဲ ပြောလေ၊ စိတ်ဆိုးနေတာနော်”

“တီ အစောကြီးထဲက ရောက်နေတာဟ၊ နင့်ဆီ နောက်ကျမှာ စိုးလို့ ဓာတ်လှေကားထဲ အလောတကြီး ဝင်လိုက်တာလေ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ တွေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြလိုက်သည်။ ။

“ဟွန်း ... တော်တော် ဘဝင်မြင့်တဲ့ လူပဲသိလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကြောက်ပြီး ဘုရားစာတွေရွတ်နေတာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အသံမပေးဘူးဟ၊ တို့ကို အဖက်တောင်မလုပ် ဘူး၊ လူဆိုရင်လူပေါ့၊ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရုပ်နေတာဟ၊ တကယ့်ကို လူ့ခွစာကြီးပဲ”

“နင်တော့သွားပြီ တီ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟ”

“အဲဒီလူက တို့ ဟိုတယ်ရဲ့ မန်နေဂျာ ကိုယုယချစ်လေ”

“ဘာ”

တီတီတာတာ သူ့ကို ရန်ထောင်မိသည်။ ။ ပြဿနာပဲ နာမည်က ကိုယုယချစ်တဲ့ ၊ လူနဲ့ တော့ တခြားစီပဲ။ မျက်နှာကြီးက စူတင်းမာနေ၏။ လူကိုလည်း အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံသေးတယ်၊ ဆုံလည်း ဆုံတတ်ပါတယ်။ တီတီတာတာ့ မျက်ဝန်းလေးကတော့ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ။

“သူက အရမ်းတော်တယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ပညာလည်း တတ်တယ်၊ ဘာသာစကားတွေလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်တယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီလောက်အထိ ဘဝင်မြင့်ပြီး မာနက မိုးထိနေတာထင်တယ်”

“ကိုယုယ အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး တခြားအကြောင်းအရာမပြောဘူး၊ တို့ သူဌေးရဲ့ သားကြီး လေ”

“သားငယ် ရှိသေးလို့ လား”

“အင်း ... ရှိတယ်၊ သူက ဆိုးတယ်လေ၊ သားကြီးလို အားမကိုးရဘူးဟ၊ ကိုသော်ကချစ်တဲ့ ”

“သူဌေးသားဆိုတာနဲ့ ပဲ ဒီလောက်ပဲ မာန်မာနကြီးရလားဟာ”

“အကြောင်းရှိတယ်လေ၊ ကိုယုယက သူ့ဘဝကို သူ မကျေနပ်နေတာလေ၊ သူ့အမေက သူဌေးရဲ့ မယားကြီးလေ၊ လက်ရှိက မယားအငယ်နဲ့ ပေါင်းနေတာ”

“ဟင် ... သူ့အမေက သေသွားပြီလား”

“ရှိတယ်၊ သူနဲ့ နေတာလေ၊ တိုက်ခန်းလေးမှာ ပဲ၊ မိသားစုပြဿနာတွေရှိတယ်”

သူ့ဘဝအကြောင်း ကြားရတော့လည်း တီတီတာတာ နည်းနည်းတော့ ခံစားသွားရသည် ။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်လောက်နာကျင်ကြေကွဲစရာတွေ ရှိနေလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဖက်မတန် သလိုကြီး လုပ်တာတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။ စောစောက ရယ်ချင်စိတ်တွေပင် ပျောက်သွားရသည် ။

“သူက အခု အသစ်ဖွင့်မယ့် ဟိုတယ်ကောင်းကင်ပြာမှာ ခန့်မယ့် ဝန်ထမ်းတွေကို ရွေးချယ်မှာ ဟာ၊ တို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးက သားကြီးကို တော့ အားကိုးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ခံယူထားတယ်၊ အလုပ်တာဝန်တွေကလွဲပြီး အပိုတွေမလုပ်ဘူးဟာ၊ နေမာ တောင် ကိုယုယနဲ့ စကားမပြောဖူးဘူးလေ”

“ဟင်”

တီတီတာတာကို သူက ရှုပ်ပလာကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟု ပင်ထင်မှတ်သွားပြီလား မသိဘူး။ စေ့စပ်သေချာတဲ့ သူ့ရှေ့မှာ မှ အလွဲလွဲအချော်ချော်နှင့် သူ့ကို သရဲထင်ပြီး ဘုရားစာတွေ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရွတ်နေတာ ဘယ်လိုထင်မလဲ။ အမယ်လေး အထင်သေးတော့မှာ ပဲ။ ဒီလူနဲ့ မှ လာဆုံရတယ် လို့ ။ ဘာပဲပြောပြော သူ့စတိုင်ကိုတော့ တီတီတာတာ မေ့ပျောက်လို့ မရအောင် စွဲထင်ကျန်ရစ်နေ သည် ။

“စတိုင်ကတော့ မိုက်တယ်နော် နေမာ၊ မျက်စိထဲကကို မထွက်ဘူးဟာ၊ တည်နေတဲ့ မျက်နှာကပဲ စွဲလမ်းစရာကောင်းနေတာလား”

“တီ”

“ဟင်”

“လူတွေ့စစ်ဆေးရင်တော့ ရှုပ်ပလာ ရှုပ်ပလာ မလုပ်နဲ့ နော်၊ နင့်ကို တော့ ရွေးမှာ ပါ၊ ဒေါ်ရီတာ နွယ်က နင့်ပုံစံကို ကြိုက်မှာ ဟ”

“သူက အဓိကဆို”

“သူက အလုပ်နဲ့ လူမှုရေးရာကို ခွဲခြားထားတာဟာ မပူနဲ့ ၊ နင်ကလည်း အရမ်းလှတာပဲလေ”

“ဟဲ့ ... နေမာ”

“ဘာလဲ”

“သူလည်း ငါ့ကို မိုးပေါ်က နတ်သမီးလေး ပြုတ်ကျသလားလို့ တောင် တွေးနေမလား”

“တော်ပါဟာ သူက ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မိန်းမကိစ္စ လုံးဝကင်းတယ်၊ နင့်ကို အဖက် လုပ်ပြီးတောင် စကားမပြောဘူး”

“ဟွန်း”

တီတီတာတာကတော့ ဘဝမှာ နာကြည်းကြေကွဲစရာတွေ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အသင့်အတင့် နေထိုင်စားသောက်နိုင်ကြပြီး မိသားစု ပျော်ရွှင်နေထိုင်တတ်ကြသူတွေ ဖြစ်သည် ။ နေမာဆီမှာ အကြာကြီး သွန်သင်ညွှန်ပြမှုတွေကို ခံယူရင်း ရုံးဆင်းမှ နေမာနှင့်အတူ တူ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဓာတ်လှေကားထဲရောက်တော့ တီတီတာတာ ရယ်မိသွားသေးသည် ။

*

အခန်း (၂)

ဒီနေ့ အလုပ်အတွက် လူတွေ့စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်၍ တီတီတာတာ အဝတ်အစားအပြင်အဆင် ကို နေမာပြောသလို သေသပ်လှပစွာ ဝတ်ဆင်နေသည်။ ။ မေမေက ချောင်းသာကမ်းခြေဟိုတယ်မှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရမည်ဖြစ်၍ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူနေ၏။ ဖေဖေက သမီးသဘောပဲတဲ့ ။ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဖေဖေ ထောက်ခံတယ်တဲ့ ။ သမီးကို ဖေဖေ ယုံကြည်ပြီးသားပဲတဲ့ ။ တီတီ တာတာကလည်း ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ။ ပြီးတော့ တီတီတာတာ ဝင်ငွေ ရှိချင်၏။ သူငယ်ချင်းနေမာလည်း ရှိနေလို့ အတူတူ အလုပ်လုပ်ချင်၍ ထိုအလုပ်ကို လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“တီ”

“ရှင် မေမေ”

“မေမေကတော့ ဒီအလုပ်ကို သဘောမတူချင်ဘူးကွယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးတယ်လေ”

“ဟာ ... မေမေကလည်း ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ နေမာဆိုရင် ကြည့်လေ ဘယ်လောက်ဣန္ဒြေ ရှိလဲ၊ ရည်းစားတောင်မရှိဘူး၊ ဒီကုမ္ပဏီက စည်းကမ်းကြီးတယ်လေ၊ စနစ်ကျတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားတဲ့ အလုပ်ကို လုံးဝလက်မခံဘူး”

မေမေနဲ့ တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆို ဆက်ဆံသည်။ ။ တီတီတာတာ ဘာပဲလုပ်လုပ် မေမေ မသိတာမရှိ။ တီတီတာတာနှင့် ကိုယုယုချစ်တို့ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြတော့ မေမေ ရယ်ရင်း ဒီလိုတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လေးစားစရာကောင်းသည် ဟု ပြောသည်။ ။

“တော်သေးတာပေါ့ တီရယ်၊ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲ ဟာ အခွင့်အရေးသမား ဆိုရင် မလွယ်ဘူး”

သူက တီတီတာတာကို အထင်ပဲသေးသွားပြီလား။ မစေ့စပ်မသေချာတဲ့ ဟာမလေးလို့ ပဲ သတ်မှတ်နေမလားပဲ။ တီတီတာတာ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး မေမေက သမီးလေး အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ချောလိုက်တာကွယ်ဟု ကိုယ့်သမီးကိုယ် ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေသည်။ ။

“မေမေနော် အိမ်ကနေ တို့ကို မရပါစေနဲ့ ဆုတောင်းမနေနဲ့ ဦးနော်”

“သမီးလေးဆန္ဒက မေမေတို့ ဆန္ဒပါပဲကွယ်၊ သမီးလေး တီ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်းပေး မှာ ပါ”

“ရွတ်”

“ဟဲ့”

မေမေ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်းပြီး တီတီတာတာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေက ရုံးသွားပြီ။ အေးဆေးသော ဖေဖေက မိသားစုနှင့် ဘယ်တော့မှ အတိုက်အခံမလုပ်။ မေမေ့အပေါ်လည်း ချစ်ခင် မြတ်နိုးပြီး သစ္စာရှိသူပင်။ ကိုယုယုချစ်အဖေနဲ့ တခြားစီပဲ။ အင်းလေ သူ့အဖေက သူ

ဌေးကြီးကိုး။ သူတို့ ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက ကိန်းဂဏန်းတွက်ချက်လို့ ပင် မရဘူးတဲ့ ။ ကိုယုယချစ်တို့ သားအမိက ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခန်းလေးနဲ့ နေရတာလဲ။ တီတီတာတာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် တွေးမိနေသည် ။ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်တော့ သူ့ကို သတိရပြီး ရယ်ချင်သွားရ၏။ ဘယ်လိုလူမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ မျက်နှာကြီးက တည်တည်ကြီးနဲ့ သိပ်ကို ခမ်းနားကြီး ကျယ်နေတာပါလား။ ခြောက်ထပ်မြောက်ကို ရောက်တော့ တီတီတာတာ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်လိုက်သည် ။

“တီ”

“ဟဲ့ ... နေမာ”

“OK တယ်၊ နင့်ကိုတော့ ရွေးမှာ သေချာတယ် သိလား”

“ဟိုလူနဲ့ တွေ့ရမှာ တောင် မျက်နှာပူလိုက်တာဟာ၊ တို့ကို ဘာကောင်မလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်မလဲ၊ သူက အထင်သေးချင်သေးမှာ ဟ”

“ဒေါ်ရီတာနွယ်က ရွေးမှာ ပါ၊ ပြီးတော့ နင့်လို ချောမောလှပတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက မရွေးဘဲ နေမှာ လဲ”

“နေမာ”

“ဟင်”

“တကယ်တော့လေ ငါ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဟိုလူ နင်တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယုယချစ်ကို ငါ မျက်စိထဲက မထွက်အောင်စွဲလမ်းနေပြီထင်တယ်ဟ၊ မျက်နှာကြီးတည်နေတာကလွဲပြီး ယောက်ျား ပီသတဲ့ ရုပ်ရည်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲတွေ နှာတံစင်းစင်းတွေ၊ မျက်လုံးတောက်တောက်တွေ”

“ဟဲ့ တီတီတာတာ အရူးထမနေနဲ့ ၊ သူက အလုပ်တာဝန်တွေပဲ ခေါ

င်းထဲထားတာ၊ အလုပ် ကိစ္စကလွဲပြီး စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမလေးတော့ သူ့ရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေမှာပဲ”

“သေချင်သေပါစေဟာ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်လေ”

“ဟိုမှာ နင့်အလှည့်ရောက်ပြီ သွားတော့”

သူမ အလှည့်ရောက်လာသဖြင့် တီတီတာတာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အေးစိမ့်နေတဲ့ အထိအတွေ့နှင့် ခမ်းနားလွန်းတဲ့ အပြင်အဆင်တွေကြောင့် တီတီတာတာ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ခန်သွား၏။ တီတီတာတာက အမြဲတမ်း သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်မှုတွေအပြည့်ရှိပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရင်ဆိုင်ရဲသူဖြစ်ပေမယ့် မန်နေဂျာ ကိုယုယချစ်ရဲ့ ရှေ့ကို သွားရမှာ တော့ သူမ စိတ်တွေက ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့နေသလို တုန်လှုပ်ချင်နေသည်။ ။

“ထိုင်ပါ”

“ရှင်”

“ထိုင်ပါလို့ ပြောတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ခွင့်ပြုပါနော်”

“ထိုင်ပါ”

တီတီတာတာကတော့ တကယ်ကို အူတူတူပဲ၊ ကိုယုယချစ်ဆိုတဲ့ မန်နေဂျာကို ငေးမောကြည့် မိသွားသဖြင့် ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ဖြူဖြူနုနု ချောချောခန့်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ထိုင်ပါပြောတာပင် မကြားလိုက်မိလေ။ သူမ စိတ်တွေကို ပြန်စုစည်းကာ ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိ မသာ အကဲခတ်လိုက်တော့ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်

လူကြီးသုံးယောက်ထိုင်နေရာ အမျိုးသမီးကြီးက အလယ်မှာ ထိုင်နေ၏။
ဒေါ်ရီတာနွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပဲ ဖြစ်နိုင်သည် ဟု တွေးမိသည် ။

“ဒေါ်ရီတာနွယ်က တို့ မန်နေဂျာ ကိုယုယရဲ့ မိထွေးပဲ၊ သူ့ဒက်ဒီနဲ့ အ
တူနေတဲ့ မိန်းမလေ၊ မန်နေဂျာ ဒက်ဒီက အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတယ်တဲ့ ”

နေမာ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားယောင်မိပြီး ဒီအမျိုးသမီးက
ချောလည်း ချောတာကိုး။ မန်နေဂျာအမေက ရိုးရိုးအအအဘွားကြီးထင်
တယ်။ ဒေါ်ရီနွယ်ကို ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကိုယုယ ခံစား
နေရမှာ ပဲလေ၊ မဆီမဆိုင် ကိုယုယအပေါ် သနားကြင်နာနေမိသည် ။

“တီတီတာတာ”

“ရှင်”

“မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မင်းဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ၊ ပြီး
ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲ ဆိုတာတွေရောသိရဲ့ လား”

“ရှင်”

“တီတီတာတာ”

“ရှင်”

“မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ဟို တီ အလုပ်လာလျှောက်တာပါ၊ အသစ်ဖွင့်မယ့် ချောင်းသာ
ကမ်းခြေဟိုတယ်မှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ ပါ”

“မဆိုးပါဘူး ကိုယ် ဘာလာလုပ်လဲဆိုတာ မင်းသိသားပဲ”

အမျိုးသမီးရဲ့ အကြည့်တွေက တီတီတာတာကို စူးစိုက်လွန်းနေသဖြင့်
ထိုင်နေရတာပင် တို့ စိတ်တွေ မလုံမလဲ ဖြစ်လာရသည် ။

ဘယ်လိုကြီးလဲ ဟိုလူကတော့ သူမအားတစ်ချက်လေးပဲ ဝေ့ကြည့်ပြီး သူမကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဖြည့်ထားတဲ့ စာရွက်ကိုပဲ ကြည့်နေသည်။ ။

“မင်းက ဟိုတယ်ကောင်းကင်ပြာအပေါ် ယုံကြည်မှုရော အပြည့်အဝ ရှိရဲ့ လား”

“တီက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို ဝါသနာပါပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ပိုင် ဟိုတယ်ကြီး တည်ထောင်ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့မိတာပါ”

“အရမ်းကို လှပတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုလေးပါပဲလား တီတီတာတာ”

“လောကကြီးမှာ ဘာမဆိုဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ တထစ်ချပြောလို့ မရ ပါဘူး၊ ဘာမဆိုလည်း ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေဖို့ ပဲ လေ၊ တီကတော့ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတယ်၊ တီ အဖြစ်ချင်ဆုံးက ကမ္ဘာ့ အဆင့်မီ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပဲ”

“တီတီတာတာ”

“ရှင်”

“မင်း မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာကြလား”

“ဟင့်အင်း မချမ်းသာပါဘူး၊ သာမန် အလယ်အလတ် စားသောက် နေထိုင်နိုင်ရုံပါပဲ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ များကွာ”

“ဟိုလေ တီက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ပြောတာပါ၊ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့် တာ ပိုက်ဆံပေးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ အောင် လုပ်ပေးရတာလေ၊ တချို့က အလကားနေရင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေပြည့်စုံချမ်းသာနေတာတောင် ကိုယ့်စိတ်ကို ညစ်နွမ်း

အောင် ပြုမူနေထိုင်တတ်ကြ တယ်။ အဲဒါမျိုးတော့ တီအရမ်းမှန်းတယ်၊ လူ့လောကကြီးမှာ ကံကောင်းပြီး ရောက်လာတုန်း ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး လက်တွေ့ဖြစ်မလာနိုင်လည်း စိတ်ကူးတွေနဲ့ ပုံဖော်လိုက်ရင် အရမ်းပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့နိုင်တာပဲဟာ”

ဒုက္ခပါပဲ ဟိုလူက တို့ကို အရေးမစိုက်သလို အထင်သေးသလိုနှင့် မျက်နှာထားတည်တည် ကြီးလုပ်နေ၍ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမိမှန်းပင် မသိတော့။ ဒေါ်ရီတာနွယ်က ပြုံးနေသည် ။ ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ရေး လူကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ရယ်မောနေ၏။ ကိုယုယကတော့ တည်တည်ကြီးပဲ၊ လူချင်းသိနေတာပဲဟာ အဖက်မတန်သလိုနှင့် တီတီတာတို့ကို ပင် မကြည့်ပေ။ ဒေါ်ရီတာနွယ်က မင်းက အရမ်းလှပချောမောတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ဟာသတွေ လည်း ပြောတတ်တယ်တဲ့ ။ တီတီတာတာက ကမ္ဘာအကြီးဆုံး ဟိုတယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ဟာသလား။ လူကို အထင်သေးတာပဲ၊ စိန်တွေ လက်လက်ထအောင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဒေါ်ရီတာနွယ်ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုက သိသာနေသည် ။

“မင်းက ပညာတတ် ကောင်မလေးပဲ၊ အရမ်းလည်း သွက်လက်ချက်ချာတယ်၊ မင်းရဲ့ အထူး ကျွမ်းကျင်မှုက ရေကူးဆိုတော့ အန်တီတို့ ဟိုတယ်မှာ လိုအပ်နေတဲ့ ရေကူးကန်မှာ ပဲ တာဝန်ပေးမယ် ဆိုရင်ရော”

“ရပါတယ်၊ တီက အလုပ်ရဖို့ အရေးကြီးတာပါ၊ အောက်ခြေကနေစပြီး အလုပ်တာဝန်ကို သင်ယူတတ်မြောက်ချင်ပါတယ်”

“OK မင်းက ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ ဟိုတယ်ကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်မယ့်သူဆိုတော့လေ”

“စိတ်ကူးယဉ်တာ ပိုက်ဆံပေးရတာ မဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပဲ ထင်တယ်နော်”

“တီတီတာတာ မင်းက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်ပါ၊ လောကကြီးထဲမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ မရှိပါဘူး၊ မင်းကြိုးစားပါ”

ဒေါ်ရီတာနွယ်က စိတ်သဘောထားမဆိုးပါဘူး၊ ဖော်ရွေသားပဲ။ တီတီတာတာ ပြောချင်တာ တွေပြောနေတာပင် အပြုံးတွေနှင့် ဆက်ဆံပြောနေသည်။ ။ ဝန်ထမ်းတွေကို ဘယ်သူ့ဆန္ဒနဲ့ ရွေးချယ် မှာ လဲ ။ ကိုယုယက တစ်ချက်လေးပင် ဝင်ပြီးမစွက်ဖက်ခဲ့။ မင်းသွားလို့ ရပြီ တီတီတာတာဟု ပြော လိုက်သဖြင့် သူမထွက်လာခဲ့မိသည်။ ။ ဒေါ်ရီတာနွယ်ကတော့ တီတီတာတာကို ရွေးချယ်ပေးမယ့် ဟိုလူ က ကန့်ကွက်မလားပဲ။ သူ့ကို သရဲဆိုပြီး မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ စွပ်စွဲပြောဆိုထားတာ တီတီတာတာ ကို အမြင်ကတ်နေမှာ ပဲလေ။ အခန်းအပြင်ရောက်တော့ နေမာက စိတ်ပူပြီး နင် အဆင်ပြေရဲ့ လား ဟယ်ဟု မေးတာပင် တီတီတာတာ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင် နှုတ်ဆိတ်နေမိရာ နေမာပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပင် ဖြစ်ရသည်။ ။

“တီ ... ဘာလဲဟ၊ နင့်ကို သဘောမကျဘူးတဲ့ လား၊ နင် ဘာတွေဖြေခဲ့လဲ”

“တို့ကို ဒေါ်ရီတာနွယ်ကတော့ သဘောကျပါတယ်ဟ”

“ဒါဆို နင့်ကို ဘယ်သူက သဘောမကျတာလဲ တီ”

“ဟိုလူ”

“မန်နေဂျာလား”

“အင်း”

“နင်ဘာတွေ ပေါက်ကရလုပ်လာပြန်ပြီပဲဟာ”

“သူ့မျက်နှာတည်တည်ကြီးကို အမြင်ကတ်လိုက်တာ”

တီတီတာတာ သူ အထင်မသေးအောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ
လျှောက်ပြောမိခဲ့တာတွေ ပြောပြတော့ နေမာက သေလိုက်စမ်းဟု ပြော
ဆိုရယ်မောနေသည်။ ။

*